

Superbagnet

Martín
Piñol

Col·lecció L'Elefant, número 20

Dibuixos
de **Votric**

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

—Et menjaràs aquesta porqueria? —li van preguntar els seus companys al pati.

I amb un atac de vergonya sobrenatural, l'Artur va abaixar la mirada fins al seu trist entrepà de pernil.

La mare l'hi havia preparat amb molt d'afecte i amb una barra de pa deliciós i cruixent que ella mateixa havia anat a buscar a la fleca, una barra calenta i radiant com un nadó acabat de néixer.

Però els altres nens menyspreaven tothom que per esmorzar no mengés Xocoplus Ultra, el brioix més de moda des de feia uns dies, que regalaven a la sortida de l'escola uns homes vestits de brioix gegant.

Al principi, tots els alumnes s'havien rigut d'ells, perquè la disfressa d'home-brioix els anava estreta i els pobres suaven molt mentre repartien panets de Xocoplus Ultra entre els nens que sortien en estampida per la porta principal.

—Tranquils, que n'hi ha per a tothom —deia un dels homes-brioix.

Per si de cas, els nens van decidir que no valia la pena confiar en la paraula d'un adult vestit de brioix de dos metres. Així que els van fer caure a terra i van saquejar sense decència la furgoneta oberta.

Amb un treball en equip que ja voldrien els professors veure a classe, els alumnes van tirar les caixes de l'interior de la furgoneta i es van omplir totes les motxilles, fins que gairebé no podien tancar-les i les cremalleres estaven a punt d'explotar.

Com que encara quedaven moltes pastes per robar, van decidir entre tots desembolicar-ne unes quantes i fer un tiberi exprés, que per descomptat els trauria la gana per a diversos dies. Quan arribessin a casa, amb els morros plens de xocolata i la cara de vici radiant, les seves mares s'enfadarien molt.

Però ara no es volien quedar sense aquelles pastes gratis tan xules.

L'únic que es va comportar amb educació va ser l'Artur, que es mirava l'assalt des de la porta de l'escola, i va aprofitar l'ocasió per anar-se'n sense que el veiessin.

Havia arribat a l'escola amb el nou curs, i com que era el nou, els bèsties de la classe el sotmetien a diversos mesos de bromes i novatades. Fins llavors, el que acostumaven a fer-li era seguir-lo fins a casa cantant-li a distància «Artur Caracul».

El noi anava cap al semàfor però a mig camí li van fer pena els homes-brioix, que intentaven aixecar-se de terra d'una manera bastant patètica.

(Pensa que els genolls els tenien dins de la disfressa i els costava molt girar-se per posar-se drets.)

L'Artur els va oferir la mà per ajudar-los a aixecar-se.

–Gràcies, nano –li va dir un d'ells–. Els teus amics són uns autèntics salvatges.

–Ho sé –va contestar Artur–. I no són els meus amics. Jo no tinc amics.

Només dir-ho, es va imaginar que un dels homes-brioix l'abraçaria amb la seva disfressa i li deixaria anar paraules d'ànim i consol.

Però no.

Simplement li va dir:

–Mira, nano, la vida és dura. Jo de gran m'imaginava de surfista a Califòrnia i mira'm... Fent el pena donant panets a brètols mal educats. Per cert, vols una pasta? Tu te la mereixes més que cap.

–No, gràcies. La mare no em deixa que agafi res de desconeguts.

–Que no és droga ni res enverinat, eh –li va contestar l’home-brioix mig enfadat–. Són els deliciosos panets Xocoplus Ultra.

–Ara conec el nom dels panets però no el teu. Així que segueixes sent un desconegut.

–Tens raó. Si et dic el meu nom, et menjaràs una pasta?

–Tampoc. La mare no em deixa menjar pastisseria industrial. És dolenta.

–Qui és dolenta, la teva mare o la pastisseria?

–La pastisseria. La mare és molt bona i molt dietista-nutricionista, i per això m’explica la veritat.

L’home-brioix li va assenyalar el munt d’alumnes que devoraven els panets i obrien els sobres amb joguines que anaven dins del plàstic que acompanyava el dolç.

–Doncs jo a aquests no els veig gaire tristos... –va comentar–. Així que si no vols ser l’únic raret que no menja panets, agafa’n un.

–Gràcies, però me n’he d’anar –li va contestar l’Artur, abaixant la mirada cap a les rajoles del carrer i fugint d’allà abans que l’olor de xocolata li inundés les fosses nasals.

Ja havien passat dues setmanes des d’aquell dia, i la furgoneta que regalava pastes havia aparegut quatre vegades més.

Coneixent l’ànsia de robar dels alumnes, els homes-brioix ara llançaven les pastes des de la

finestra del conductor sense ni apagar el motor, com si fossin els patges dels Reis Mags en una cavalcada llançant caramels.

Tot i així, el grup de nens empenyia la furgoneta per tots costats, com si volguessin bolcar-la i arrencar-li les portes per servir-se ells mateixos al seu ritme.

–Tranquils, que n’hi ha per a tothom –repetia el conductor en veure perillar la seva vida i la seva feina.

–Volem pastes gratis! –els contestava la massa de nens impacients.

Des que el Xocoplus Ultra havia entrat gratis en les seves vides, els alumnes no menjaven res més. En menjaven al pati, per esmorzar, però també li clavaven queixalada a classe de mates o a l’hora de gimnàstica, on havien arribat a amagar les pastes als calçotets per devorar-les mentre feien flexions o pujaven per la corda.

L’únic que seguia sense tastar-les era l’Artur, que cada dia, a l’hora de l’esbarjo, se sentia observat per tots els altres.

–Et menjaràs aquesta porqueria? –li preguntaven cada dia mentre ell i el seu habitual entrepà de pernil intentaven fer-se invisibles.

–Sí, és clar –els deia en veu baixa, perquè sabia que si no contestava encara era pitjor.

–El pobret estima el seu entrepà de pernillet més que res en el món –se’n va burlar el Kevin-

Pitbull Ramírez i els altres van repetir-ne la gràcia corejant amb riallades plenes de molles de brioix.

–El pernil ve del porc i si en menges molt et convertiràs en el nen-porc de classe –va atacar l’Izan, que era l’esbirro del Kevin-Pitbull.

I el grup sencer de pinxos amb pastes va cantar:

–Nen-porc, nen-porc, menja pernil perquè... és un porc –van acabar la cançó perquè rimés.

–La mare és dietista i sap el que em convé –va contestar l’Artur fart d’aguantar-los.

–Nosaltres sí que sabem el que et convé, porquet –va bramar el Kevin-Pitbull Ramírez abans de llançar-se sobre ell.